

РЕШЕНИЕ

№ 4254

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **12318** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Я. Е. (И. Е.), гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане], действащ със съгласието на законния му представител К. П. Я. – майка, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], № 53, ет. 3, ап. 7 срещу отказ от 04.10.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Р. Федерация.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, същият е представил всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“, но въпреки това визата е отказана. Посочва се, че майката на оспорващия Я. Е., К. Я. е българска гражданка, която се е установила постоянно на територията на страната и нейното желание е да доведе в България всичките си непълнолетни деца. За наличие на намерение за постоянно установяване в страната, свидетелства и обстоятелство, че за децата са подадени документи за записването им в училище в Регионалния инспекторат по образованието в [населено място].

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Предвид на факта, че същият е непълнолетен и при подаването на жалбата няма данни да е имал упълномощен от него или от негов законен представител адвокат, съдът на основание чл. 15, ал. 8 от Закона за закрила на детето му е предоставил правна помощ

по реда на Закона за правната помощ. Определеният на Я. Е. процесуален представител адвокат К. поддържа жалбата.

На 14.01.2025 г. по делото е постъпила молба от Я. Е., със съгласието на законния му представител К. Я., в която е изразено становище, защо оспорения акт противоречи на Европейската конвенция за правата на човека и по-конкретно на чл. 8 от същата, във връзка с дадените от съда указания, свързани с допустимостта на жалбата. Молбата е преподписана от адвокат Н. К. и към нея е приложено пълномощно. Представени са и писмени доказателства.

На 30.01.2025 г. е постъпило писмено становище от адвокат К. по съществото на спора. Представени са допълнителни писмени доказателства. Твърди се, че в отказа липсва точно описание на фактическите предпоставки, дали възможност на административния орган да постанови оспорения акт. Не е посочено, каква е точно информацията, чиито анализ е довел до извода, че чужденецът не е доказал целта и условията на заявеното пребиваване. Претендират се разноси, съгласно представен списък.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

По време на заседанието отдел „Закрила на детето”, при Дирекция „Социално подпомагане”, район „В.” на Столична община, се представлява от упълномощен представител Н. М., която изразява становище за най-добрия интерес на детето.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 07.08.2024 г. в на Република България в [населено място], Р. Федерация, Я. Е., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на Я. Е., издаден от компетентните руски власти, 2. Лична карта на К. Я., издадена от МВР – [населено място], видно от която лицето е български гражданин. 3. Удостоверение за семейно положение, съпруг и деца, издадено на К. П. Я., видно от което Е. А. Я., [дата на раждане] е неин син, 4. Удостоверение за раждане на Е. А. Я., [дата на раждане], в [населено място], в което като негови родители са посочени, К. П. Я. и А. В. Я., граждани на Р. Федерация, 5. Декларация, подписана от К. П. Я., за това, че тя ще осигурява подслон, финансова издръжка и всички необходими средства за съпруга ѝ и четирите ѝ деца, между които е и оспорващия Я. Е..

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че предоставената информация относно обстановката, целта и условията на планирания престой не е надеждна и има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на страната.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 71/31.10.2022 г. на посланика на Република България в [населено място], Р. Федерация, с която М. К., Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Р. Федерация, е определен да съставя,

подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза. Като доказателство по делото е приет нотариален акт № 135 от 28.02.2024 г., видно от който К. Я. е закупила апартамент, находящ се в [населено място], [улица], със застроена площ от 117 кв.м. и удостоверение № 5291/2020, видно от което К. П. Я. е придобила българско гражданство с указ № 72 от 19.07.2023 г. на Вицепрезидента на Република България.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието становище от 02.10.2024 г., от Началник на сектор „Миграция”, при ОД на МВР, [населено място]. В документа е отразено, че във връзка подаденото заявление за издаване на виза от Я. Е., апликантът е посещавал страната един път през последните 10 години, в периода 19-30.07.2018 г. Родителят К. Я. е получила българско гражданство през м. 02.2024 г. и не живее в страната. Налице са съмнения относно целта за получаване на дългосрочна виза и установяването в страната.

Видно от приетото становище на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност”, агенцията не възразява срещу издаване на виза тип „D ”на Я. Е., гражданин на Р. Федерация.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Я. Е., на 04.10.2024 г. Жалбата е подадена директно в Административен съд, [населено място] на 18.10.2024 г. (вх. № 10955), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. К., Завеждащ Консулска Служба на Република България в [населено място], Р. Федерация, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му – Я. Е. не е доказал

достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения му срок за пребиваване. Като допълнителен мотив е посочено, че апликантът е посещавал страната един път. Майка му е получила българско гражданство, но не живее в страната. Налице са съмнения относно целта за получаване на дългосрочна виза и установяването в страната.

В разглеждания казус е безспорно, че Я. Е. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за краткосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус Я. Е. е представил валиден паспорт, издаден от властите на Р. Федерация.

Безспорно е, че майка му К. Я. е български гражданин, поради което за него са налице основанията по чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ – той е член на семейството на български гражданин. Със заявлението за издаване на виза са приложени документи, удостоверяващи семейните връзки между него и неговата майка К. Я. – негова майка (удостоверение за раждане и удостоверение за семейни връзки), които не са оспорени нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство.

Представеният по делото нотариален акт сочи, че майката на оспорващия притежава достатъчно средства за да издържа семейството си в България, защото имотът е закупен за значителната сума от 160 000 евро. К. Я., в съответствие с разпоредбата на чл. 17, ал. 1, т. 4, пр. 2 от Наредбата е подписала декларация, с която се е задължила да осигури подслон, финансова издръжка и всички необходими средства за съпруга ѝ и четирите ѝ деца, между които е и оспорващия Я. Е..

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени писмени доказателства и защо е приел, че кандидатът за виза не е доказал убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Не е обосновано, по отношение на кои точно от представените документи, са налице основателни съмнения относно автентичността,

истинността на тяхното съдържание, в какво се състои ненадеждността на направените от чужденеца изявления или кои обстоятелства поставят по въпрос намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване – второто прието от органа правно основание за постановяване на отказ за издаване на виза – чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната по-горе разпоредба, административният орган може да откаже издаването на краткосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая липсва излагане на конкретни фактически основания, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически предпоставки.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви, в графа „допълнителни бележки“, а именно, че Я. Е. е посещавал страната един път и че майка е получила българско гражданство и не живее в страната, както и че са налице съмнения относно целта за получаване на виза Д и установяването в страната. В цитираното становище на регионалната структура на Дирекция „Миграция“, при ОД на МВР, [населено място] не е посочено, как са установени изложените обстоятелства. Няма данни за извършена проверка на адреса, заявен, като постоянен от К. Я., за да се установи, дали тя наистина живее там или същият е само фиктивен.

От представената лична карта на К. Я. се установява, че постоянният ѝ адрес е в [населено място], [улица] – адрес, който съвпада с административния адрес, на който се намира закупеното от нея жилище, съгласно нотариален акт № 135 от 28.02.2024 г. Закупуването на жилище на територията на страната, на значителна стойност и със значителна жилищна площ, може да има единствено за цел, то да бъде обитавано от семейството на К. Я., което се състои от шест члена. Това обстоятелство и заявеното недвусмислено желание на Я. Е., чрез законния му представител К. Я. – български гражданин, да се установи за постоянно на територията на България, оборва становището на органите на Дирекция „Миграция“, [населено място], буквално прекопирано

в оспорения акт, че по отношение на Я. Е. има съмнения относно целта за получаване на виза Д и установяването му, заедно със семейството в страната.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D” този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

На последно място съдът намира, че следва да обсъди и какъв следва да бъде най-добрият интерес на детето, съгласно § 1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето.

Безспорно е, че в случая се касае за непридружен непълнолетен. В хода на проведеното съдебно производство, специализираните органи, в лицето на Дирекция „Социално подпомагане”, район В., изразяват становище, че в интерес на детето е да бъде с майка си.

В Конвенцията на Организацията на обединените нации (ООН) за защита правата на детето е използван терминът "висш интерес" на детето, който описва благосъстоянието на децата, което е определено от много широк кръг обстоятелства като: възраст, ниво на зрялост, роля на семейството, социални и културни норми и очаквания, а също така индивидуалната история и опит на детето. Не може да бъде прието, че висшият интерес на детето е обективен факт. Няма препоръчителни определения, които са приложими универсално към всяко дете и във всеки контекст. Възможни са много схващания при определянето на висшият интерес на детето. Съществуват четири взаимосвързани измерения за оценка на висшият интерес на детето: 1/изпълнението на Конвенцията за правата на детето; 2/съобразяване с гледната точка на детето; 3/цялостен подход за оценка на висшият интерес; 4/съобразяване с краткосрочните и дългосрочните интереси на детето. В случаите когато различни права на детето влизат в конфликт помежду си, като например правото на образование и на адекватен стандарт на живот, висшият интерес на детето трябва да има ролята на междинен принцип. Може да възникнат и справедливи конкуриращи се помежду си претенции между различни групи: между родители и деца, между отделни деца и по-голяма група от деца или между дете и неговата общност или обществото, в което живее. При оценяване на висшият интерес на детето трябва да се има предвид запазване на неговото здраве и безопасност, както и правото му да поддържа редовно лични отношения и преки контакти с двамата си родители.

В глава втора "Права на детето" на Закона за закрила на детето (ЗЗДт) се съдържат разпоредби относно: право на закрила - чл. 10, закрила срещу насилие - чл. 11, закрила на личността на детето - чл. 11а, право на изразяване - чл. 12, право на информиране и консултиране - чл. 13, защита на религиозни убеждения - чл. 14, участие в процедури - чл. 15, зачитане на родителите, настойниците, попечителите и другите членове на обществото

-чл. 15а, тайна на информацията, засягаща детето - чл. 16 и т.н.

В ЗЗДт липсва изрична защита на правото на детето на благоденствие и социално развитие, поради това съдът намира, че следва да анализира някои разпоредби на Конвенцията на ООН за защита правата на детето.

Съгласно чл. 3, пар. 1 на Конвенцията висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи. В коментара на конвенцията на комитета по правата на детето (CRC/C/GC/12 29 май 2013 г.) се посочва, че член 3, параграф 1 има за цел гарантиране на разглежданото право във всички решения и действия, отнасящи се до децата. Това означава, че първостепенно съображение за всяко действие, свързано с дете или деца, трябва да бъдат най-добрите интереси на това дете или деца. Смисълът на думата „действие“ не включва само решения, но и всички актове, поведение, предложения, услуги, производства и други мерки. Бездействието, непредприемането на действия и пропуските също са „действия“ – например когато социалните служби не предприемат действия за защита на децата от неполагане на грижи или малтретиране. Всъщност всички действия, предприети от една държава, по един или друг начин засягат децата. Това не означава, че е необходимо всяко действие, предприето от държавата, да включва пълен и официален процес на оценка и определяне на най-добрите интереси на детето. Ако обаче дадено решение ще окаже съществено въздействие върху дете или деца, е уместно по-високо ниво на защита и подробни процесуални правила за съобразяване с най-добрите интереси на това дете или деца. Следователно по отношение на мерките, които не са пряко насочени към детето или децата, би било необходимо изразът „отнасящи се до“ да се изясни в светлината на обстоятелствата по всеки отделен случай, за да може да се прецени влиянието на действието върху детето или децата.

Според чл. 3, пар. 2 от Конвенцията, държавите – страни по нея се задължават да осигурят на детето такава закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като се вземат предвид правата и задълженията на неговите родители, законни настойници или на другите лица, отговорни по закон за него, и за тази цел те предприемат всички необходими законодателни и административни мерки. В този смисъл, задължението на държавите надлежно да се съобразяват с най-добрите интереси на детето е комплексно и обхваща всички обществени и частни институции за социално подпомагане, съдилища, административни и законодателни органи, включващи деца или отнасящи се до тях.

Понятието за най-добрите интереси на детето е сложно и неговото съдържание трябва да се определя поотделно за всеки случай. Именно чрез тълкуване и изпълнение на член 3, пар. 1 и пар. 2 в съответствие с останалите разпоредби на Конвенцията, административните органи и съдилищата следва да изяснят понятието и да го приложат конкретно на практика. Съответно понятието за най-добрите интереси на детето е гъвкаво и приспособимо. То следва да се адаптира и определя индивидуално, според конкретното положение на съответното дете или деца, предвид индивидуалната им среда,

ситуация и нужди. При индивидуални решения най-добрите интереси на детето трябва да се оценяват и определят в светлината на конкретните обстоятелства около съответното дете. За колективни решения – например от законодателя – най-добрите интереси на децата като цяло трябва да се оценяват и определят в светлината на обстоятелствата на конкретната група и/или децата като цяло. И в двата случая оценката и определянето следва да се извършват при пълно зачитане на правата, съдържащи се в Конвенцията и факултативните протоколи към нея.

Важен елемент, който трябва да се вземе под внимание, е уязвимото положение на детето, например ако то има увреждане, принадлежи към малцинствена група, ако е бежанец или търсещо убежище лице, жертва на малтретиране, живее на улицата и пр. Целта на определянето на най-добрите интереси на дете или деца в уязвимо положение следва да бъде свързана не само с пълното ползване от всички предвидени в Конвенцията права, но и с останалите норми в областта на правата на човека, отнасящи се до такива специфични ситуации, например като тези в обхвата на Конвенцията за правата на хората с увреждания, Конвенцията за статута на бежанците и др. Вземайки предвид цитираните по-горе норми от международното право, съдът намира, че по отношение на разглеждания казус могат да се направят изводи в следните насоки.

Безспорно е, че към момента на приключване на устните състезания, Я. Е. е непълнолетен.

В съответствие с чл. 15, ал. 6 от ЗЗДт, съдът изслуша становището на представител на ДСП, район В..

Съдът намира, че в случая е безспорно, че ако оспорващият бъде отделен от своята майка, която е български гражданин, ще попадне в състояние на стрес, несигурност и страх, а това би било предпоставка за възникване на негативни психически състояния и не би било в съответствие с неговия висш интерес.

Тези изводи се подкрепят напълно и от даденото от представителя на Дирекция „Социално подпомагане” становище по време на проведеното по делото открито заседание.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че оспореният отказ е в разрез с „висшия интерес” на детето.

Както беше посочено по-горе при оценката на висшият интерес на детето, следва да се преценят в съвкупност и пълнота следните критерии: 1/изпълнението на Конвенцията за правата на детето; 2/съобразяване с гледната точка на детето; 3/цялостен подход за оценка на висшият интерес; 4/съобразяване с краткосрочните и дългосрочните интереси на детето.

При оценката на тези критерии от приоритетно значение е запазването на здравето и целостта на семейството, в което живее детето.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Р. Федерация, за ново разглеждане на подаденото от Я. Е. (I. Е.), гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане], действащ със съгласието на законния му представител К. П. Я. – майка, заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане

административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорвания, чрез упълномощения си представител е поискал присъждането на такива, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Я. Е. (I. Е.), гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане] , действащ със съгласието на законния му представител К. П. Я. – майка, отказ от 04.10.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Р. Федерация.

ВРЪЩА делото като преписка на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Р. Федерация, за ново разглеждане на направеното от Я. Е. (I. Е.) искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати на Я. Е. (I. Е.), гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане] , на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 510 (пет стотин и десет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство и платена държавна такса по административно дело № 12318 по описа за 2024 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.